

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΕΝΟΣ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Ραϋμόνδου Λούλλου. Ἐνας τρελλὸς Ἴσπανός Δὸν Ζουάν. Ὁ γάμος ἑνὸς ἀπογοητευμένου. Ὁ Λούλλο στὴν Βαρκελώνη. Ἐνας κεραυνοβόλος ἔρωτας. Τὸ εκπληκτικὸ κυνήγι τῆς Μπιάνκας ντὲ Καστέλλο. Μία παράξενη ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία. Ὁ Λούλλο ἀλχημιστής. Τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς καὶ τὰ γεράματα, κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρῶτους Δὸν Ζουάν τῆς Ἰσπανίας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ τῶν ἵπποτων εἶνε καὶ ὁ ἐκκεντρικὸς καὶ εὐαίσθητος Ραϋμόνδος Λούλλο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εὐγενῆς, ἡρωικὸς ἀξιοματικὸς καὶ τρομερὸς κατακτητῆς τῶν γυναικείων καρδιῶν, κατέληξε νὰ γίνῃ ἀλχημιστής καὶ φιλόσοφος γιὰ τὸν παράφορο ἔρωτα μίας γυναίκας.

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο, ἀπὸ νέος ἀκόμη, εἶχε υἰακριθῆ ὡς ἀξιοματικὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας στὴν κατάληψη τῆς νήσου Μαγιόρκας. Τα ἡρωικὰ κατορθώματά του, τοῦ εἰσέφεραν γρήγορα μίαν μεγάλη θέσι στὸ παλάτι. Μία ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο, ποὺ εἶχε ψυχὴ ποὺ λαχταροῦσε γιὰ ταξίδια καὶ περιπέτειες, παράτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τις μονοτονεὺς ἀσκήσεις τῆς αὐλῆς καὶ ἄρχισε νὰ χαιρετᾷ τὴ ζωὴ καὶ τ' ἀπρόοπτά της μ' ὅλα τὰ φλογοερα καὶ ἀτυχεῖα νειά του. Ἐρωτευόταν γιὰ μίαν μερὰ μίαν ὡμορφὴν γυναῖκα, ἔγραφε στίχους, τραγουδοῦσε μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου καὶ κάτω ἀπὸ ἀνθ'σμένους ἔξωστες ὅπου καθόντουσαν ἢ γοητευτικὲς ἀρχόντισσες καὶ σὲ κάθε σταυροδρόμῳ, γύμνωνε τὸ σπαυὶ του καὶ μονομαχοῦσε μ' ὅποιον ἀντίζηλο εὗρισκε μπροστὰ στὸν δρόμο του. Ἐγίνε εἰς ἕνα περιφημὸς Δὸν Ζουάν, τὸ εἶδωλο ὄλων τῶν γυναικῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ ὁ ἀσπὸνδὸς ἐχθρὸς κάθε συζύγου καὶ κάθε ἀρραβωνιαστικοῦ...

Μὰ, σὲ ἡλικία 24 χρόνων, τὴ ζωὴ ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τοὺς ἔκταναν νὰ τρομάξῃ!... ἕνα δέος γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τότε, ἑξαιρητικὴ ἀπόφασι καὶ παντρεύθηκε μίαν ὡμορφὴν κοπέλλα. Τὴν Καταλίνα νὲ Λαπάτας ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μὲ μίαν μεγάλη τρυφερότητα καὶ ἔζησε εὐτυχισμένος μαζί της λίγα χρόνια, ἀποκτώντας δυὸ γιουὺς, τὸν Ραϋμόνδο καὶ τὸν Γουλιέλμο καὶ μίαν μικρὴ κόρη, τὴ Μαγδαληνή. Ἐστὶ τοῦ φαινόταν πὺς εἶχε δώσει πειὰ ἕνα τέλος στίς τρελλὲς περιπέτειες καὶ ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία στὸν κόσμῳ ἦταν ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Μία ἡμέρα, ὅμως ποὺ εἶχε πάει στὴ Βαρκελώνη, γιὰ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς, ὁ Ραϋμόνδος εἶδε μίαν ἀρχόντισσα ἐκπληκτικῆς καλλονῆς, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ ἀμέσως τὰ λογικά του. Ἡ ἀρχόντισσα αὐτὴ λεγόταν Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο, ἦταν γυναῖκα ἑνὸς βαθύπλουτου μεγαιστᾶνος καὶ εἶχε φήμη ἐνάρετης καὶ φρόνιμης συζύγου καὶ πυργοδέσποινας.

Ὁ δυστυχὴς Ραϋμόνδος Λούλλο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρουσε, ἔνοιωσε τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀκατανίκητο ἐκεῖνο αἰσθημα ποὺ τὸ λέμε κεραυνοβόλο ἔρωτα. Ὅσο κι' ἂν ἀγωνίσθηκε, ὅσο κι' ἂν πάλαψε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς του, δὲν μπόρεσε ν' ἀποδιώξῃ τὸν πειρασμὸ καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Θέλησε λοιπὸν νὰ ξαναδῇ τὴν ὡμορφὴν ἀρχόντισσα καὶ περιμένε μέρες καὶ μέρες ὑπομονητικὰ στὸν δρόμο ποὺ τὴν εἶχε συναντήσῃ γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο εἶνε ἔξω χάσει πειὰ καὶ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο πα-

ραρῆθηκε τὴν περιπετειώδη αὐτῶν. Ἐναντίον τῆς θύματάς της. Ἐναντίον τῆς θύματάς της. Ἐναντίον τῆς θύματάς της. Ἐναντίον τῆς θύματάς της.

ρὰ τὸν τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτά του. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ μερικές εὐνομήσεις, ὁ Λούλλο συναντήσε τυχαίως τὴν ὡμορφὴν Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἐφιππος. Τὴν κύτταξε μὲ μάτια τρελλοῦ, χλωμιάζοντας. Μὰ κι' ἐκείνη τὸν κύτταξε παραξενεα αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ χαμηλωσε τὰ μάτια της. Ἡ παραξενὴ τῆς ἦταν φανερὴ... Ἡ ματιὰ τοῦ Λούλλου, ματιὰ τρελλοῦ καὶ ἐρωτευμένου μαζύ, τὴν εἶχε ἀναστατώσει. Κι' εἶσι, ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ φόβον, τάχυνε τὸ ἵππον τῆς.

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο τότε σπυροῦνε τὸ ἀλογό του γιὰ νὰ τὴ φτάσῃ. Ἐκείνη, ἀκούγοντας τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου, κατάλαβε ἀμέσως πὺς κινούνευε κι' ἄρχισε νὰ τρέξῃ. Ἐκατὸ μέτρα πρὸς πέρα ἦταν ἡ ἐκκλησιὰ τῆς Ἁγίας Εὐλαλίας. Ἐφθάσε ἐκεῖ λαχωνιασμένη, μπήκε μέσα γρήγορα καὶ τρέμοντας συγκορμητὸ τὸν πανικό της προχώρησε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ ἱερό. Μὰ ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο ἦταν ἀσυγκράτητος. Ὁρμησε καθάλλα μέσα στὴν ἐκκλησιὰ, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ πιστοῦς κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενον ἀναστάτωσε ὄλον τὸν κόσμῳ!... Ἡ γυναῖκες ἔβαλαν τὶς φωνὲς καὶ τρελλὲς ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ἐνσπεύροντας τὴ σύγχοισι καὶ τὴ φρίκη.

Ὁ ἐρωτευμένος ὅμως, τυφλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του δὲν ἐμύρσεσε σὲ τίποτε. Στάθηκε στὴ μέση τῆς ἐκκλησιᾶς, ξεπέζεψε κι' ἔπειτα, μὲ μίαν εὐγενικὴ χειρονομία, ἔβγαλε τὸ φτερωτὸ καπέλλο του μπροστὰ στὴ Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο ποὺ τὸν κύτταξε κατὰχλωμη, γονάτισε μπροστὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο. Σὰς λατρεύω!...

Ὑστερα, πήδηξε πάλι πάνω σὲ τὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε καλπάζοντας. Μὰ σὲ λίγο, ὄλη ἡ πόλις εἶχε ἀναστατωθῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκάνδαλον.

Ἡ Μπιάνκα, μόλις γύρισε στὸ σπίτι της, διηγήθηκε στὸν ἄνδρα της τὴν ἐκπληκτικὴν περιπέτειά της. Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε μεγάλη πείρα ἀπὸ τὴ ζωὴ, τὴ συμβούλεψε νὰ προσπαθήσῃ «νὰ γιαιτρέψῃ μὲ τὴν τρέλλα τὸν τρελλὸ θαυμαστή της».

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο ἔγραψε στὴν ἀγαπημένη του ἕνα μεγάλο γράμμα, γεμάτο ἀπὸ φλογερὲς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις. Ἀνάμεσα δὲ σὲ ἄλλα τῆς ἔγραψε ὅτι «σεβόταν τὴν ὑπόληψί της καὶ τὴν ἀγάπη της, ποὺ ἔξερε ὅτι ἀνήκε σ' ἕναν ἄλλο, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τὴν ἀγαπάῃ γιὰτὶ ὁ ἔρωτας τὸν εἶχε χτυπήσει ὡς κεραυνός. Ὁ ἔρωτας του ἦταν τρελλός, παράφορος! Ἡ Μπιάνκα Καστέλλο μποροῦσε νὰ τὸν ὑποβάλῃ σ' ὅποιονδήποτε ἠθελε δοκιμασίαν. Ὁ ἐρωτευμένος ἠθελε νὰ κἀν ἡρωικὰ κατορθώματα γιὰ τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ γίνῃ θαυμαστὸ ὑπόδειγμα περιπλανωμένου ἵπποτου!...

Ἡ ὡμορφὴ Μπιάνκα τότε, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλή τοῦ ἀνδρός της, τοῦ ἀπάντησε:

«Στὸν ἰδανικό καὶ φλογερὸ ἔρωτά σας ταιριάζει μίαν ἀθάνατη ζωὴ! Αὐτὸς ὁ ἔρωτας, κατὰ τὴ γνώμη μου, θάπρεπε νὰ θυσιασθῇ μ' ἕνα ἡρωικό τρόπο στὸ καθήκον μας, ὅσο κρατᾷ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς εἶνε ἀκόμα ἀγαπητοί. Μὲ ἄλλα λόγια μόνο, ὅταν θὰ μένωμε μόνοι, ἐλεύθεροι, χωρὶς δεσμῶν μὲ (Συνέχεια στὴ σελίδα 41)

Ὁ Ραϋμόνδος Λούλλο.

ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

διαπραγματευθήτε την πώλησί του, κρατώντας και σεις τη σχετική προμήθεια του κέρδους...

Ο αρχαιοπώλης, που είχε έντωμεταξύ, κατεβή από την καρέκλα, ενθουσιασμένος από την πρότασι της γρηάς δασκάλας, της υπέγραψε μιά σχετική απόδειξι και της υποσχέθηκε να πάρη μαζί του την εικόνα, το πρωί που θα έφευγε για το Παρίσι, για να την πωλήση εκεί στοκατάστημά του...

Λίγες ημέρες πέρασαν με αρκετή αγωνία. Η δίσ Σερβισέ περίμενε ειδήσεις, όταν ένα πρωί μιά έπιστολή του κ. Λουθάρι, της έκανε γνωστό ότι η παλιά εκείνη ξυλογραφία του σπιτιού της, είχε πωληθή αντί οκτακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων!..

Η δίσ Σερβισέ άφησε το γράμμα να πέση από τα χέρια της και στηρίχθηκε σε μιά πολυθρόνα...

Χωρίς να τὸ θέλη, τὰ μάτια της θόλωσαν, σκοτεινίασαν και από τὸ νοῦ της, μέσα σε μιά μόνη στιγμή, πέρασαν ὅλες ἡ εἰκόνες της περασμένης, της θασανισμένης ζωῆς της...

Ξαναείδε τὴν ὄπτασία τοῦ πατέρα της, πεθαμένο, σκοτωμένο. Ὑστερα τοὺς ἀρραβῶνας της, τὸν Κυρτιέ, τὴ γρηά μάνα της νεκρὴ στὸ κρεβάτι...

Μιά ζωὴ ὀλόκληρη γεμάτη ἀπὸ ἐγκυρτέρησι, ἀπὸ ἐρήμωσι και στέρησι, πατισμένη με πικρὰ δάκρυα...

Και τώρα!... Τώρα ἀργά, ἡ τύχη χτυποῦσε τὴν πόρτα...

Ἡ Μαρία Σερβισέ εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα χρόνια της... Εἶχε γερᾶσει πολὺ και στὰ γεράματά της, μ' ἕνα γράμμα της ἐσιελνε ἡ μοῖρα μιά μεγάλη περιουσία...

Συγκέντρωσε ὅσον μπορούσε τὶς δυνάμεις της και σύρθηκε ὡς τὴ γωνιά τοῦ δωματίου κοντὰ σ' ἕνα τραπεζάκι.

Ἐπάνω ἐκεῖ τὰ μάτια της σταμάτησαν στὴ φωτογραφία ἐνὸς νέου... Τοῦ Κορτιέ...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια της, τὴν ἔφερε ἀργὰ στὰ χεῖλη της και φιλώντας τὴν τρυφερά, ἀρχισε νὰ κλαίη με λυγμούς...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

ἀπόσωπα που δὲν θὰ ζοῦν πειὰ, θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Λένε λοιπὸν πὼς ὑπάρχει ἕνα ἐλιξήριο τῆς μακροβιότητος. Εἶνε ἀρὰ γε ἀλήθεια; Προσπαθήστε νὰ τὸ βρῆτε κι' ὅταν βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψί σας, ἐλάτε νὰ με συναντήσετε. Θὰ σὰς δεχθῶ μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά».

Ο Ραϋμόνδος Λουλλο διάβασε αὐτὸ τὸ παράξενο γράμμα, κι' ὀλόχαρος ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήση:

«Εἶμαι σύμφωνος; δέχομαι! Θὰ περάσουν ἔτσι γρήγορα τὰ χρόνια και θὰ νικήσουμε τὸν θάνατο! Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ ζήσουμε περισσότερο ἀπ' ὅλους και τότε θὰ γίνης δική μου γιὰ πάντα!...»

Και ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο και βυθίσθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια σε ἀλχημιστικὲς μελέτες και στὴ μαύρη μαγεία.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του και τὰ παιδιά του διεσκορπίστηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸν κόσμο.

Τέλος, μιά ἡμέρα ὁ Ραϋμόνδος Λουλλο, χτύπησε στὴ πόρτα τοῦ πύργου τῶν Καστέλλο.

Μιά χλωμὴ και γρηά γυναῖκα τοῦ ἀνοιξε και τὸν ρώτησε τί γύρευε.

— Θέλω νὰ δῶ τὴν Ντόννα Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο... τῆς ἀπόντησε.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ντόννα Μπιάνκα... τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ χλωμὴ και γρηά ἐκείνη γυναῖκα.

Ο Ραϋμόνδος Λουλλο ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος κι' ἀμέσως, γονάτισε μπροστὰ τῆς και τῆς ἔδωσε νὰ πῆ τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς, — ποῦ ἔμοιαζε με κόκκινο κρασί — μέσα σε μιά ἀσημένια κούπα.

— Εἶσατε βέβαιος, Ραϋμόνδε Λουλλο, πὼς χαρίζει τὴν αἰωνία νεότητα; τὸν ρώτησε τότε με τὸ ἴδιο χαμόγελο ἡ Ντόννα Μπιάνκα.

— Μά, ἀφοῦ τὸ δοκίμασα στὸν ἑαυτὸ μου!... τῆς φώναξε ἐκείνος ὀλόχαρος.

— Ἄ, καταλαβαίνω, ἔκανε ἡ πυργοδέσποινα, θέλετε νὰ πῆτε πὼς μᾶς δίνει τὴ μακροβιότητα... Μὰ τὰ νειᾶτα που πέρασαν; Ποιὸς θὰ μᾶς ξαναδώσῃ τὰ νειᾶτα και τὴν ὠμορφιά;...

Και παίρνοντας ἕνα στρογγυλὸ βενετσιάνικο καθρέφτη τὸν ἔβαλε μπροστὰ στὸ πρόσωπό του. Ὁ Ραϋμόνδος Λουλλο εἶδε, τότε πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας χλωμὸς και ρυτιδωμένος γέρος...

Ἐκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ βλέπη αὐτὴν τὴν εικόνα και κλαίγοντας ξαναγύρισε στὸ ἐργαστήρι του.

Ἐπειτα, τὴ νύχτα, βγῆκε ἔξω, περιπλανήθηκε στοὺς δρόμους κι' ὅταν ἔφτασε στὸ λιμάνι, θύμωσε ξαφνικά και πέταξε κατὰ γῆς τὸ μπουκάλι με τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς.

Ἀμέσως, μιά μεγάλη κόκκινη φλόγα ὑψώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸν τύλιξε και ὁ Ραϋμόνδος Λουλλο χάθηκε σε λίγο, μόλις ἐκείνη ἔσβυσε μέσα στὴ νύχτα...

Κι' ἔτσι, ἡ περιπαθὴς αὐτὴ ἐρωτικὴ ἱστορία ἔγινε θρύλος.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΛΙΑ ΝΤΑΓΚΟΒΕΡ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 43)

φευγὰ γιὰ τὴ ζωὴ και γιὰ τὴν τέχνη κι' ἔτσι γρήγορα ἀρχισὺν νὰ παίρνω σημαντικοὺς ρόλους στὸν θίασο τῆς Μάρθας Ἐγκνερ. Τὴν ἡμέρα μάλιστα που μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸν ρόλο τῆς Ὀφελίας στὸν «Ἄμλετ», πίστεψα πὼς εἶχα φθάσει σε μιά ἀξιόζηλευτὴ καλλιτεχνικὴ δόξα. Ὁ Κόρτις, με τὴν διαίσθησί του και τὸ λεπτὸ πνεῦμα του μ' ἐβοήθησε νὰ καταλάβω καλύτερα αὐτὸν τὸν δύσκολο ρόλο κι' ἔτσι ὅταν παρουσιάσθηκα στὴ σκηνή, ὁ θρίαμβός μου ἦταν ἐκπληκτικός. Ἐπὶ χρόνια μιλοῦσαν στὰ περιβάλλοντα τοῦ θεάτρου γιὰ τὴν δημιουργία μου και τὸ ὄνομα τῆς Ὀφελίας συνδέθηκε με τ' ὄνομά μου.

Τότε ἀκριβῶς εἶχα τὴ μεγαλύτερη αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, γιὰτὶ ἔκανα τὴν ἀνοησία ν' ἀγαπήσω με τρέλλα, με πάθος, ἕναν ἄνδρα, ἕναν ξένο διπλωμάτη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὸ σύμβολο τοῦ ἀγγλικοῦ φλέγματος κι' ὁ πιὸ ἀπαθὴς ἄνθρωπος που ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶχε ἀγαπήσει καμμιά γυναῖκα, γιὰτὶ ποτέ του δὲν εἶχε νοιώσει καμμιά τρυφερότητα στὴν καρδιά. Γι' αὐτὸ ἴσως τὸν ἀγαποῦσαν με τόση τρέλλα ὅλες ἡ γυναῖκες! Και μιά ἀπὸ αὐτὲς ἦμουν κι' ἐγώ...

Τὸ πάθος μου αὐτὸ ἐκράτησε τρία ὀλόκληρα χρόνια και μ' ἔφερε πολλὰς φορὲς στὴν τραγικὴ θέσι νὰ συλλογίζωμαι τὴν αὐτοκτονία. Ἦμουν μιά τρελλή, μιά ἀρρωστη και τότε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὰ λογικά μου κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερα τί ἔκανα, ἐσημείωσα τὶς πρῶτες ἀποτυχίες στὴ ζωὴ μου. Ὅταν τέλος ἐξύπνησα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, ἔφυγα γρήγορα γιὰ μιά κλινικὴ τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἔμεινα ἕξη ὀλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ θεραπεύσω τὰ νεῦρα μου.

Κατόπιν ξαναγύρισα στὴ Γερμανία κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναγᾶπησα παρά με τὸν πιὸ εὐτυχὴ και τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο. Ὁ ἔρωτας γιὰ μένα δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀρρώστεια και τρέλλα, ἀλλὰ τὸ πιὸ χαρούμενο ἀπ' ὅλα τὰ αἰσθήματα.

Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ κρίσι, που λίγο ἔλειψε νὰ κλονίσῃ τὴν ὑγεία μου, εἶχα μιά σειρά ἀπὸ εὐχάριστες περιπέτειες που μοῦ ἔδιναν ἕνα τρελλὸ κέφι γιὰ τὴ ζωὴ και γιὰ τὴν τέχνη μου.

Ἡ φήμη που εἶχα ἀποκτήσει στὸν θίασο τῆς Μάρθας Ἐγκνερ, ἦταν τόση, ὥστε γινόμενι δεκτὴ παντοῦ σ' ὅλα τὰ θέατρα τῆς Γερμανίας. Ἐτσι δὲν συνάντησα καμμιά δυσκολία στὸν κινηματογράφο, ὅπου βρέθηκα ἀνάμεσα σε παληοὺς συναδέλφους μου. Ὁ κινηματογράφος και τὸ θέατρο, γιὰ μᾶς τοὺς Γερμανοὺς ἠθοποιοὺς εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Ἄν προσέξετε θὰ δῆτε ὅτι ἡ τεχνικὴ τοῦ κινηματογράφου μας εἶνε καθαρῶς θεατρικὴ...

Ὁ ἔρωτας λοιπὸν ἦταν πάντα ὁ ἐμψυχωτὴς κάθε προσπάθειάς μου και ὁ δημιουργὸς κάθε ἐπιτυχίας μου. Ἀγαπᾶτε, ἂν θέλετε νὰ ἀναδειχθῆτε στὴ ζωὴ. Μὰ με μιά μικρὴ διαφορὰ: ἀγαπᾶτε τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν ἔρωτα!

ΤΑ ΣΥΚΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 42)

σκύνησε τρεῖς φορὲς

Ἐπειτα, τοῦ διηγῆθηκε λεπτομερῶς τὴν περιπέτειά του.

Ὁ σουλτάνος, που τὸν ἀκούγε με καλωσύνη, ξέσπασε στὸ τέλος σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Μὰ ποῖο κακὸ πνεῦμα σ' ἔσπρωξε νὰ πᾶς ν' ἀνακατευθῆς μ' ἐκείνους τοὺς συνωμότες που μόλις τοὺς εἶχαν φέρει στὸ σεράγι; τοῦ εἶπε ἀπυρῶντας.

— Ἄλλοίμονο! Φῶς τοῦ οὐρανοῦ! στέναξε ὁ Μωχαμέτ. Νόμισα πὼς ἦταν κι' αὐτοὶ πιστοὶ ὑπήκοοί σου, φτωχοὶ σὰν κι' ἐμένα που σοῦ εἶχαν φέρει ἕνα μικρὸ δῶρο. Γιατὶ κι' ἐγώ, ὁ φτωχός, σοῦ εἶχα φέρει σ' ἕνα καλάθκι μερικὰ σύκα...

— Σὴκω ἀπάνω και σκούπισε τὰ δάκρυά σου, τοῦ εἶπε τότε ὁ σουλτάνος. Και ἐπειδὴ ἔπεσε θύμα μιάς δικαστικῆς πλάνης, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ ζητήσης τρία πράγματα τῆς ἀρεσκείας σου. Μά, λέγε γρήγορα, γιὰτὶ ἔχω ἕνα σωρὸ ἄλλες πιὸ σοβαρὲς δουλειές.

— Ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μωχαμέτ, σε παρακαλῶ νὰ ἀπαγορεύσης στοὺς φρουροὺς νὰ μ' ἀφήσουν νὰ μπῶ ἄλλη μιά φορὰ στὸ σεράγι, γιὰτὶ εἶνε ἕνας τόπος παραπολὺ επικίνδυνος γιὰ μένα. Ἐπειτα, σε παρακαλῶ πάλι νὰ μοῦ δώσης ἕνα ἀσημένιο κι' ἕνα χρυσὸ νόμισμα...

— Και τί θὰ τὰ κάνης; ἀπόρησε ὁ σουλτάνος.

— Με τὸ ἀσημένιο νόμισμα, τοῦ ἐξήγησε ὁ φτωχὸς Μωχαμέτ, θ' ἀγοράσω ἕνα πριόνι γιὰ νὰ κόψω τὴ συκιά μου. Τὸ χρυσὸ πάλι, θὰ τὸ δώσω στὸν καδῆ γιὰ νὰ με χωρίση ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου, γιὰτὶ ἡ συμβουλὴς της λίγο ἔλειψε νὰ με κάνουν νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου! Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ ἐκπληρωθεῖν, τοῦ εἶπε ὁ σουλτάνος χαμογελώντας.

Ὁ Μωχαμέτ τότε ἔπεσε πάλι μπρούμυτα και τὸν προσκύνησε, φιθυρίζοντας.

— Ἐχε πάντα τὴν εὐλογία τοῦ Ἄλλάχ, ὦ μεγαλόψυχος! Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπέρασε οὔτε ἔξω ἀπὸ τὸ σεράνι.